

Þriðjudaginn 20. desember 1994.

Nr. 489/1991.

Fjármálaráðherra

f. h. ríkissjóðs

(Guðrún Margrét Árnadóttir hrl.)

gegn

Halli Árnasyni

(Þorsteinn Júlíusson hrl.)

Skattar. Sjómenn. Afsláttur. Sératkvæði.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Hrafn Bragason, Guðrún Erlendsdóttir, Haraldur Henrysson, Hjörtur Torfason og Pétur Kr. Hafstein.

Áfrýjandi hefur skotið máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 5. desember 1991. Hann krefst þess, að hinum áfrýjaða dómi verði hrundið og hann sýknaður af öllum kröfum stefnda. Jafnframt krefst hann þess aðallega, að stefnda verði gert að greiða sér málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti, en til vara, að málskostnaður verði felldur niður.

Stefndi krefst staðfestingar á hinum áfrýjaða dómi og málskostnaðar fyrir Hæstarétti.

Í málinu er um það deilt, hvort stefndi hafi átt rétt á sjómannaafslætti samkvæmt B-lið 68. gr. laga nr. 75/1981 um tekjuskatt og eignarskatt, sbr. 8. gr. laga nr. 92/1987 um breyting á þeim lögum svo og II. kafla reglugerðar nr. 79/1988 um persónuafslátt og sjómannaafslátt, við greiðslu skatts af tekjum sínum á skattárinu 1988. Stefndi var þá hafnsögumaður í Reykjavík, sbr. hafnarreglugerð fyrir Reykjavíkurborg nr. 93/1985, og hafði nær allar tekjur sínar á árinu af því starfi. Hann var fastur starfsmaður við skipaþjónustu hafnarinnar og tók laun samkvæmt kjarasamningi Starfsmannafélags Reykjavíkurborgar. Í starfinu laut hann ákvæðum laga nr. 48/1933 um leiðsögu skipa og reglugerðar nr. 215/1972 um sama efni. Samfara hafnsögunni var hann lögskráður sem stýrimaður á þrjá dráttar- og hafnsögubáta Reykjavíkurborgar samkvæmt heimild frá samgönguráðuneyti.

Umrædd ákvæði laga um tekjuskatt og eignarskatt komu til fram-

kvæmda á árinu 1988, þegar tekin var upp staðgreiðsla á tekjuskatti, en hafa síðar sætt efnisbreytingu með 10. gr. laga nr. 85/1991. Þau komu í stað ákvæða 1. og 2. tl. C-liðar 1. mgr. 30. gr. laganna, sem síðast hafði verið breytt með 4. og 5. gr. laga nr. 9/1985 um aðgerðir til að bæta hag sjómanna og sjávarútvegs. Fjölluðu töluliðir þessir aðallega um tvenns konar frádrátt frá skattskyldum tekjum til handa sjómönnum, en heimildir þess efnis höfðu lengi verið í lögum.

Af hinum nýju ákvæðum og aðdraganda að setningu þeirra verður ekki ráðið, að sjómannaafslættinum hafi verið ætlað þrengra gildissvið en þeim frádráttarheimildum, sem hann leysti af hólmi, heldur hafi breyting þeirra og samsteypa verið gerð til einföldunar og aðlögunar að staðgreiðslukerfinu. Í 1. mgr. fyrrnefnds B-liðar 68. gr. laganna var afslættinum lýst þannig, að hans skyldu njóta menn, er lögskráðir væru á íslenskt skip eða skip gert út af íslensku skipafélagi, og skyldi hann nema tiltekinni fjárhæð, 365 krónum, fyrir hvern dag, er maður teldist stunda sjómannsstörf. Í 3. mgr. B-liðar var tekið fram, að hlutaráðnir sjómenn og landmenn, sem ekki væru lögskráðir, skyldu njóta afsláttarins. Í 2. mgr. 12. gr. fyrrnefndrar reglugerðar nr. 79/1988 var því bætt við, að starfsmenn hjá Hafrannsóknastofnun og menn, sem ráðnir væru af hinu opinbera til að hafa eftirlit með fiskveiðum, skyldu einnig njóta afsláttar fyrir hvern dag, sem þeir væru á sjó. Allt er þetta hliðstætt því, sem áður átti við um almennan sjómannafrádrátt samkvæmt 1. tl. C-liðar 1. mgr. 30. gr. laganna, og verður við það að miða, að gildissviðið sé hið sama. Fram er komið, að stefndi hafi án athugasemda notið þess frádráttar, eftir að hann varð hafnsögumaður í Reykjavík.

Þegar litið er á ákvæðin í heild og forsögu þeirra, sýnist megináherslan hvíla á því efnisatriði, að maður hafi tekjur sínar af sjómannsstörfum og að skilyrðið um lögskráningu megi einkum teljast ætlað til að einfalda staðfestingu þess, að svo sé. Ákvæðin ná til fleiri sjómanna en þeirra, sem skylt er að lögskrá, og í 14. gr. reglugerðar nr. 79/1988 er gert ráð fyrir, að sjómaður, sem lögskráður hefur verið, geti átt kost á afslætti fyrir lengri starfstíma en lögskráningin nær til, ef hann gerir sérstaka grein fyrir honum. Jafnframt gefur forsaga ákvæðanna ekki efni til að ætla, að þau eigi við sjómannsstörf í sérstaklega þröngum skilningi, þar sem reynslan af

eldri frádráttarheimildum varð sú, að löggjafinn rýmkaði þær með tímanum. Má segja, að það hafi síðast gerst með þeim ákvæðum, sem hér eru til umfjöllunar, þar sem sjómannaafsláttur samkvæmt þeim nær til fleiri manna en sá frádráttur, sem um var mælt í fyrrnefndum 2. tl. C-liðar 1. mgr. 30. gr. laganna. Sömuleiðis er ljóst, að ákvæðin ná til fleiri starfa um borð í skipum en hefðbundinna sjómannsstarfa. Þótt afslátturinn eigi að verulegu leyti rætur að rekja til ákvarðana í tengslum við kjarasamninga sjómanna og útgerðarmanna, er hann ekki einskorðaður við menn, sem þessir kjarasamningar ná til. Nauðsyn afsláttarins í skattalöggjöfinni hefur gjarnan verið rökstudd með því, að hefðbundin sjómannsstörf séu erfið og hættusöm og krefjst löngum mikilla fjarvista frá heimili, en þessi einkenni starfsins eru ekki skilyrði þess, að afslátturinn eigi við.

Leiðsaga skipa hlýtur að teljast til sjómannsstarfa í almennri merkingu, hvort sem leiðsögumaður er aðfenginn eða í skiprúmi um borð, og krefst bæði kunnáttu og reynslu á sviði siglinga, eins og ráða má af lögum nr. 48/1933. Þótt hafnsaga eins og í Reykjavík sé stunduð frá landi, girðir það eitt ekki fyrir, að umrædd ákvæði nái til hennar, eins og efni þeirra í heild er varið. Starfið er áhættusamt og oft unnið við erfið skilyrði, þótt það varði ekki langar siglingar. Óskýlt er að lögskrá hafnsögumenn á skip, sem þeir veita leiðsögu. Stefndi var hins vegar lögskráður á báta hafnarinnar vegna starfa síns, og lágu til þess efnisleg rök. Útköll til hafnsögu máttu heita daglegur viðburður, og áætlað hafnarstjórinn í Reykjavík, að stefndi hafi farið til vinnu um borð í nær 250 skip á umræddu ári. Styður allt þetta tilkall hans til hins umdeilda afsláttar. Jafnframt er eðlilegt að líta til þess, að hann starfaði við hlið skipverja á bátunum, er tóku laun eftir sama kjarasamningi og hann og nutu þessa afsláttar.

Að athuguðu því, sem hér var rakið, þykir rétt að fallast á það með héraðsdómara, að viðurkenna beri rétt stefnda til sjómannaafsláttar samkvæmt fyrrnefndum lagaákvæðum á árinu 1988, eins og hann gerir kröfu til. Verður hinn áfrýjaði dómur því staðfestur.

Áfrýjandi greiði stefnda málskostnað fyrir Hæstarétti, svo sem mælt er um í dómsorði.

D ó m s o r ð:

Hinn áfrýjaði dómur á að vera óraskaður.

Áfrýjandi, fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs, greiði stefnda, Halli Árnasyni, 75.000 krónur í málskostnað fyrir Hæstarétti.

S é r a t k v æ ð i

**Hrafns Bragasonar og
Péturs Kr. Hafstein**

Í B-lið 68. gr. laga nr. 75/1981 um tekjuskatt og eignarskatt, sbr. 8. gr. laga nr. 92/1987, sem í gildi var á þeim tíma, sem hér skiptir máli, var mælt fyrir um sjómannaafslátt, er dreginn skyldi frá tekjuskatti fyrir hvern dag, sem viðkomandi maður teldist stunda sjómannsstörf. Aðalreglan var sú, að afsláttarins skyldu þeir menn njóta, sem lögskráðir væru á íslenskt skip eða skip gert út af íslensku skipafélagi. Í 3. mgr. ákvæðisins kom fram sú viðbót, að hlutaráðnir sjómenn og landmenn, sem ekki voru lögskráðir, skyldu einnig njóta sjómannaafsláttar.

Undanþágur í lögum frá almennri skattskyldu fela í eðli sínu í sér mismunun skattborgara. Með skírskotun til grundvallarreglna um jafnræði verða sérhverjar ívilnanir eða skattundanþágur að vera byggðar á efnislegum rökum, og ber að skýra þær þröngt. Við þá skýringu er óhjákvæmilegt að hafa sem ríkasta hliðsjón af forsögu undanþáguákvæða í löggjöfinni. Upphaf sjómannaafsláttar verður rakið til ákvæða í lögum nr. 41/1954 um svonefndan hlífðarfatafrádrátt og fæðisfrádrátt. Bæði þá og síðar, þegar sjómannafrádráttur var útfærður með ýmsum hætti í lögum, aðallega í tengslum við gerð kjarasamninga sjómanna, er augljóslega byggt á þeirri sérstöðu sjómannsstarfsins, að það er að jafnaði unnið við erfiðar aðstæður fjarri heimilum og fjölskyldum sjómanna, svo að langtímum skiptir. Þá eru kjarasamningar sjómanna, sérstaklega fiskimanna, með öðrum hætti en þeirra, sem starfa í landi. Sérákvæði 68. gr. skattalaga um landmenn haggar þessu ekki, þar sem þeir eru fasttengdir ákveðnu úthaldi á sjó. Það gerir ekki heldur sú útfærsla í 12. gr. reglugerðar nr. 79/1988 um persónuafslátt og sjómannaafslátt, að

síðarnefnda afsláttarins skuli einnig njóta starfsmenn hjá Hafrannsóknastofnun og opinberir eftirlitsmenn með fiskveiðum, en laga-
stoð þessa ákvæðis er vandséð.

Störf hafnsögumanna geta verið erfið og áhættusöm, og til að gegna þeim þarf staðgöða þekkingu í siglingafræðum og ríka reynslu af sjómennsku. Aðalverkefni hafnsögumanna á sjó er leiðsaga skipa um borð í þeim sjálfum, en þangað eru þeir fluttir á lóðsbátum hafnanna. Þótt hafnsögumenn við Reykjavíkurbörn séu lögskráðir á hafnarbátana á sameiginlega skipshafnarskrá ásamt skipverjum þeirra, verða þeir ekki af þeim sökum taldir stunda sjósókn í þeirri merkingu, að starfsskyldur fylgi því skiprúmi, sem lögskráð er til. Þá fer um kaup þeirra og kjör eftir kjarasamningum Starfsmannafélags Reykjavíkurborgar og Reykjavíkurborgar, en ekki kjarasamningum sjómanna.

Að öllu þessu athuguðu verður ekki talið, að störf hafnsögumanna séu sjómannsstörf í skilningi 68. gr. laga nr. 75/1981, er felur í sér skýrlega afmarkað frávík frá grundvallarreglu skattalaga um jafnræði skattborgara. Ber því að hnekkja hinum áfrýjaða dómi og sýkna áfrýjanda af öllum kröfum stefnda.

Dómur bæjarþings Reykjavíkur 14. október 1991.

1.0.

Mál þetta, sem tekið var til dóms að loknum munnlegum málflutningi föstudaginn 27. september sl., hefur Hallur Árnason, kt. 010548-4849, Lundahólum 1, Reykjavík, höfðað fyrir bæjarþinginu með stefnu, þingfestri 2. maí 1991, á hendur fjármálaráðherra fyrir hönd ríkissjóðs.

Dómkröfur stefnanda eru þær, að viðurkennt verði með dómi, að stefnandi eigi rétt á sjómannaafslætti samkvæmt B-lið 68. gr. laga nr. 75/1981, þannig, að skattframtal stefnanda árið 1989 verði lagt óbreytt til grundvallar álagningu opinberra gjalda og stefnanda reiknaður sjómannaafsláttur í samræmi við tilgreinda lögskráningardaga í lið 9.2 og 9.3 í framtalinu, en þeir voru á árinu 1988 366.

Þá krefst stefnandi málskostnaðar úr hendi stefnda [...].

Dómkröfur stefnda eru þær, að hann verði sýknaður af öllum kröfum stefnanda og tildæmdur málskostnaður úr hendi stefnanda að mati réttarins.

Sáttaumleitanir fyrir dómi hafa ekki borið árangur.

2.0.

Stefnandi kveður málavexti vera þá, að hann hafi starfað sem hafnsögumaður hjá Reykjavíkurbíó frá 30. mars 1982. Hann hafi sem slíkur undanfarin ár allt til ársins 1989 notið sjómannaafsláttar við álagningu gjalda á tekjur sínar.

Árið 1989 hafi stefnandi talið fram lögskráningardaga ársins 1988 í reitum 9.2 og 9.3 á framtalseyðublaði, eins og hann hefði gert undanfarin ár, en honum hafi ekki verið reiknaður sjómannaafsláttur til frádráttar það ár, og sama sé raunar að segja um aðra hafnsögumenn hjá Reykjavíkurbíó, sem hafi verið sviptir þessum frádrætti á sama tíma. Stefnandi hafi kært álagningu, en skattstjóri synjað leiðréttingar. Stefnandi hafi ekki kært til ríkisskattanefndar. Taldi hann það enda vonlaust með tilliti til þess, að viðhorf skattyfirvalda, þ. m. t. ríkisskattanefndar, til þessa ágreiningsatriðis hafi verið kunn og því tilgangslítið að kæra þangað. Hins vegar telur stefnandi viðhorf skattyfirvalda röng, og því sé nauðsynlegt að fá úr því skorið fyrir dómi, hvort túlkun þeirra sé rétt, að því er varðar viðhorf til sjómannaafsláttar handa hafnsögumönnum.

Málsástæður sínar og lagarök segir stefnandi vera þau, að hann hafi sem hafnsögumaður notið allt til ársins 1989 sjómannafrádráttar samkvæmt þeim heimildum, sem í gildi hafi verið um þennan frádráttarlið á hverjum tíma, og vísist þar til C-liðar 30. gr. laga 75/1981 með eftirfarandi breytingum, allt til þess að núgildandi ákvæði um sjómannaafslátt sé að finna í 1. mgr. B-liðar 68. gr. sömu laga. Ekki verði séð, að síðastnefnd ákvæði feli í sér neina efnislega breytingu frá þeim ákvæðum, sem í gildi hafi verið áður. Samkvæmt núgildandi ákvæði njóti hver sá, sem lögskráður sé á íslenskt skip eða skip, sem gert sé út af íslensku skipafélagi, sérstaks afsláttar, sjómannaafsláttar, er dreginn skuli frá tekjuskatti, en sjómannaafslátturinn nemi ákveðinni fjárhæð fyrir hvern dag, sem maður teljist stunda sjómannsörf.

— — —

3.0.

Stefndi kveður í máli þessu deilt um það, hvort stefnandi eigi rétt til að njóta sjómannaafsláttar vegna álagningar tekjuskatts gjaldárið 1989 skv. B-lið 68. gr. laga nr. 75/1981 um tekju- og eignarskatt, sbr. 8. gr. laga nr. 92/1987. Sýknukröfu sína styður stefndi þeim rökum, að sú niðurstaða skattstjórans í Reykjavík að synja stefnanda um sjómannaafslátt vegna hafnsögumannsstarfa við Reykjavíkurbíó og leiðsögu skipa sé í hvívetna lögmæt. Samkvæmt 1. mgr. B-liðar 68. gr. laga nr. 75/1981 um tekju- og eignarskatt, sbr. 8. gr. laga nr. 92/1987, skuli maður, sem lögskráður sé á íslenskt skip eða

skip, sem gert sé út af íslensku skipafélagi, njóta sérstaks afsláttar, sjómannaafsláttar, er dreginn skuli frá tekjuskatti. Sjómannaafsláttur skuli vera 365 kr. fyrir hvern dag, sem maður telst stunda sjómannastörf. Samkvæmt 3. mgr. skuli einnig hlutaráðnir sjómenn og landmenn, sem ekki séu lögskráðir, njóta sjómannaafsláttar. Í 12.–20. gr. reglugerðar nr. 79/1988 um persónuafslátt og sjómannaafslátt sé nánar kveðið á um sjómannaafslátt.

Stefndi segir, að ákvæði B-liðar 68. gr. um sjómannaafslátt sé ívilnandi undantekningarákvæði, sem beri að skýra þröngt. Með ákvæðinu sé tiltekinni starfsstétt, sjómönnum, heimilaður ákveðinn afsláttur frá tekjuskatti fyrir hvern dag, sem þeir stundi sjómannsstörf. Ákvæðið takmarkist þannig við þá menn, sem gagnert séu ráðnir til starfa á skip sem sjómenn í ákveðið skipsrúm og sé að lögum skylt að lögskrá. Þetta komi skýrlega fram af orðalagi ákvæðisins með hugtaksnotkun eins og „lögskráður“, „sjómannsstörf“ og „sjómaður“ og eigi sér einnig örugga stöð í eldri ákvæðum skattalaga um ýmsan frádrátt til handa sjómönnum fyrir upptöku staðgreiðslu skatta og skattaafsláttar.

— — —

4. 0. *Forsendur og niðurstaða.*

Samkvæmt 8. gr. laga nr. 92 28. desember 1987 um breyting á lögum nr. 75/1981 um tekjuskatt og eignarskatt með síðari breytingum orðaðist B-liður 68. gr. laganna svo:

Maður, sem lögskráður er á íslenskt skip eða skip, sem gert er út af íslensku skipafélagi, skal njóta sérstaks afsláttar, sjómannaafsláttar, er dreginn skal frá tekjuskatti. Sjómannaafsláttur skal vera 365 kr. fyrir hvern dag, sem maður telst stunda sjómannsstörf.

Samkvæmt 17. gr. laganna kom ákvæði þetta til framkvæmda við staðgreiðslu árið 1988 og við álagningu tekjuskatts og eignarskatts árið 1989 vegna tekna árið 1988. Ákvæðinu var ekki breytt fyrr en með 9. gr. laga nr. 97/1988 um breytingu á lögum nr. 75/1981 um tekjuskatt og eignarskatt með síðari breytingum, en samkvæmt 21. gr. þeirra laga komu þau til framkvæmda 1. janúar 1989 og giltu við staðgreiðslu á árinu 1989 og við álagningu tekjuskatts og eignarskatts árið 1990 vegna tekna ársins 1989.

Ekki virðist ágreiningur með málsaðilum um, að stefnandi hafi verið lögskráður á íslenskt skip og því fullnægt því skilyrði ákvæðisins. Í ákvæðinu er ekki tekið fram sérstaklega, að sjómannsstörf skuli stunduð á því skipi, sem viðkomandi er lögskráður á. Stefnandi mun hafa unnið um borð í þeim skipum, sem hann var lögskráður á, svo og í þeim skipum, sem hann veitti leiðsögn hverju sinni. Ágreiningur málsaðila snýst því einvörðungu um túlkun síðasta orðs ákvæðisins: „sjómannsstörf“, þ. e., hvort stefnandi telj-

ist hafa stundað sjómannsstörf eða ekki í umrædda 366 lögskráningardaga árið 1988.

Samkvæmt 1. málslíð 40. gr. stjórnarskrár lýðveldisins Íslands nr. 33/1944 má engan skatt á leggja né breyta né af taka nema með lögum. Skattalög eru íþyngjandi fyrir borgarana. Með hliðsjón af þessu hefur almennt verið talið nauðsynlegt, að skattalög væru ótvíræð svo og ýtarleg eftir því, sem nauðsyn kann að reynast. Beri löggjafanum skylda til að bæta úr óskýrleika í skattalögum, en bera af því hallann ella. Verður því vafi að öllu jöfnu að skýrast skattþegni til ívilnunar. Undantekningarreglur í lögum ber oft að skýra þröngt. Með hliðsjón af framangreindu verður þó ekki fallist á, að slík regla eigi almennt við orðskýringar í skattalögum. Orðskýring sem þessi hlýtur því að velta á orðanna hljóðan og almennri málmerkingu.

Ekki er á því vafi, að hafnsögumenn eru að störfum á sjó. Í bréfi sínu, dagsettu 28. nóvember 1989, telur skólameistari Stýrimannaskólans í Reykjavík störf hafnsögu- og leiðsögumanna sjómannsstörf, þar sem starfið lúti að beinni stjórn og leiðbeiningum hafnsögumanna til skipstjórnarmanna um borð í skipum. Rökstyður hann enn fremur þessa skoðun sína með þeim kröfum til þekkingar, kunnáttu og reynslu, sem gerðar séu til þessara starfsmanna. Sömu viðhorf komu fram hjá skólameistarannum við munnlega skýrslutöku fyrir dómi.

Stefndi telur, að takmarka eigi ákvæðið eingöngu við þá menn, sem gagngert séu ráðnir til starfa á skip sem sjómenn í ákveðið skiprúm og sé að lögum skylt að lögskrá. Réttur til sjómannaafsláttar takmarkist við tekjur af sjómannsstörfum, eins og hann orðar það í greinargerð sinni: „í viðteknum skilningi þess orðs“.

Þótt leiðsögumaður hafi ekki vald til að gefa áhöfn skipa fyrirskipanir, ábyrgist hann engu að síður leiðsöguna og starfar um borð í skipi. Samkvæmt 2. mgr. 12. gr. reglugerðar nr. 79/1988 um persónuafslátt og sjómannaafslátt, en reglugerð þessi tekur til þess sjómannaafsláttar, sem hér er til umfjöllunar, nýtur starfsmaður hjá Hafrannsóknastofnun og maður, sem ráðinn er af hinu opinbera til að hafa eftirlit með fiskveiðum, þessa afsláttar fyrir hvern dag, sem hann er á sjó, þótt þessir aðilar séu ekki tilgreindir í áðurgreindu ákvæði B-liðar 68. gr. laganna. Ekki verður því fullýrt, að reglugerðin taki algerlega mið af greindum sjónarmiðum stefnda. Enn fremur kom fram við munnlega skýrslutöku fyrir dómi, að aðrir starfsmenn á hafnarbátum Reykjavíkurhafnar njóta sjómannaafsláttar. Þá hefur verið upplýst, að hafnsögumenn séu settir í háan áhættuflokk við ákvörðun á iðgjaldi almennra slysatrygginga.

Stefnandi mun hafa sem hafnsögumaður notið sjómannafrádráttar allt til

ársins 1989 samkvæmt þeim heimildum, sem í gildi hafa verið um þennan frádráttarlið á hverjum tíma. Í 1. málslíð C.1.-liðar 30. gr. laga nr. 75/1981 sagði svo: „Sjómannafrádrátt að fjárhæð 27 kr. fyrir hvern dag sem lögskráður maður á íslensku skipi telst stunda sjómannsstörf.“ Í stað orðsins „sjómannafrádráttur“ samkvæmt þessum lögum hefur með lögum nr. 97/1988 komið orðið „sjómannaafsláttur“, og á sú breyting rót sína að rekja til upptöku staðgreiðslukerfis skatta. Orðið „sjómannsstörf“ hefur því verið notað af löggjafanum um langan tíma, en skattyfirvöld skilið það með breytilegum hætti.

Með skírskotun til þess, sem hér hefur verið rakið, verður ekki fallist á lögskýringu stefnda á orðinu „sjómannsstörf“. Þegar framangreint er virt, þykja þau störf, sem hér um ræðir, vera með þeim hætti, að telja beri þau til sjómannsstarfa í skilningi B-liðar 68. gr. laga nr. 75/1981, sbr. 8. gr. laga nr. 92/1987. Með tilvísun til þess og þar sem stefnandi uppfyllir að öðru leyti skilyrði umrædds ákvæðis, verður að fallast á viðurkenningarkröfu hans.

Eftir atvikum og með tilvísun til 177. gr. laga nr. 85/1936 þykir rétt, að stefndi greiði stefnanda 100.000 kr. í málskostnað, þ. m. t. virðisaukaskatt.

Jón L. Arnalds borgardómari kvað upp dóm þennan.

D ó m s o r ð:

Stefnandi, Hallur Árnason, á rétt á sjómannaafslætti samkvæmt B-lið 68. gr. laga nr. 75/1981, þannig, að skattframtal stefnanda árið 1989 skal að því leyti lagt óbreytt til grundvallar álagningu opinberra gjalda og stefnanda reiknaður sjómannaafsláttur í samræmi við 366 lögskráningardaga árið 1988.

Stefndi, fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs, greiði stefnanda 100.000 kr. í málskostnað, þ. m. t. virðisaukaskatt. Vextir af málskostnaði án virðisaukaskatts reiknist frá 15. degi eftir uppkvaðningu dóms þessa samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987.